

— Ето ти на! Да се наказватъ ун-офицеритѣ, защото сѣднали да си отпочинатъ тогава, когато почти всичкитѣ опълченци испопадаха, като митиляви овци, отговори Усовъ.

— Но той не послуша моята заповѣдь . . . , забѣлѣжи Поповъ.

— Може би наистина да не е билъ въ състояние да върви . . . , впрочемъ, азъ ще изслѣдвамъ работата, отговори Усовъ.

На 31 Май, тъкмо въ 4½ часа, опълчението напуста бивуака. Врѣмето бѣ още прохладно, когато опълчението измина по голѣмата частъ отъ перехода. За туй до голѣмия бивуакъ почти нѣмаше отставали. Впрочемъ въ днешния переходъ, падавшитѣ по пътя опълченци не се оставяха на произвола на сѣдбата; на такива се помагаше: напримѣръ, туряха се торбитѣ имъ на колята, или по силнитѣ опълченци носяха пушкитѣ на по слабитѣ си отпаднали другари. Благодарение на тѣзи мѣрки, числото на отстаналитѣ отъ ротитѣ опълченци се бѣше значително намалило.

Надвечеръ, когато слънцето още бѣше високо, пристигнахме въ Румѣнската столица — Букурештъ, посрѣщнати отъ живущитѣ въ този градъ Българи. Опълчението се спрѣ на бивуакъ, — край-града, на сѣверо-западната му частъ, при р. Дѣмбавица. Тукъ вече се димяха ротнитѣ кухни, отъ ксито въ въздуха се носеше приятна миризма на яхния и каша отъ мисиренъ булгуръ. Не се измина много врѣме, когато по бивуака се чу сигнала, който канеше уморенитѣ опълченци на вкусна вечеря.

1—3 Юний, съ разсѣмнувание на бивуака, както се каза, закипя бивуачния животъ: опълченцитѣ, като рой пчели, се разшаваха и забръмчаха по бивуака. Слѣдъ като си омиха очитѣ и се помолиха Богу, заловиха се за работа.

Първата имъ грижа бѣ да си очистятъ пушкитѣ. Трѣбва да кажа, че опълченцитѣ обичаха и галяха своитѣ пушки, при всичко, че тѣ, по нѣкога, въ врѣме на стрѣлбата, показваха своя не съвсѣмъ добръ нравъ. Подиръ това едни, се заловиха за пранье, други се